

BẢN TRƯỜNG CA THỨ BẢY

(Gửi người anh em bên kia giới tuyến)

Gió thu lạnh, từng lá vàng run rẩy
Cây trơ cành buồn bã hứng trời sương
Tôi viết tiếp bản trường ca thứ bảy
Chút lòng người vong quốc gửi quê hương !

Một quê hương bên kia bờ đại hải
Nửa địa cầu vơi vợi cánh chim bay
Quê tôi đấy, dân đau thương quần quại
Tôi xa quê, lòng nhớ quá, đêm ngày!

Xưa, đẹp lắm, từng bờ sông, ngọn núi
Giặc tràn về tất cả trắng màu tang
Hăm mấy năm tôi chờ cơn gió nổi
Tôi đợi Kinh Kha phất ngọn cờ vàng!

Anh hỏi chúng tôi sao yêu đất nước
Lại âm thầm rời bỏ để ra đi
Và chị hỏi vì sao yêu tổ quốc
Cần bàn tay xây dựng lại không về ???

Tôi thẳng thắn trả lời anh và chị
Giận cũng đành. Tôi nói thật lòng tôi
Nếu còn đó, một độc tài đảng trị
Tôi có về, về tranh đấu mà thôi !

Quê hương đấy nhưng tôi không ở được
Cũng không về đóng góp bởi vì sao
Bởi Bác Đảng quá tham tàn, bạo ngược
Hút máu dân đen, xiết họng đồng bào !

Hai chúng ta ở hai bờ giới tuyến
Hai con đường, lý tưởng nghịch chiều nhau
Tôi yêu tự do, công bình, chính thiện
Chế độ do dân lựa chọn, dân bầu

Đường anh chị rắc gieo mầm oan nghiệt
Nào giáo điều, nào lừa mị, gian tham
Nào khủng bố, nào tù lao, tiêu diệt
Nên căm hờn đây đây Bắc Trung Nam !

Tôi nói thế nếu anh không vui lắm
Thì xin nhìn đất nước một lần xem
Có phải dân lành đói ăn, rách mặc
Chẳng tự do, không một chút nhân quyền ?

Dòng Bến Hải, Đảng chia đôi vĩ tuyến
Rồi Đảng xua quân xâm lược miền Nam
Có phải Đảng ném thương binh xuống biển
Đoạn tôn danh người ... "mất tích" ... vinh quang ?

Có phải Đảng đã trả thù ác độc
Dân miền Nam sau khi cướp miền Nam
Nhân "Cải tạo", mác "khoan hồng, học tập"
Thực chất giết người quý quyết, dã man ?

Có phải Đảng chặt cây rừng, trộm gỗ
Để lút hàng năm nước nổi, dân chìm ?
Cứu trợ gọi về, tiên kia Đảng giữ
Hiện vật nhập kho Dân đói, đứng nhìn ?

Có phải đất dân Đảng thu, Đảng lấy
Dân biểu tình đòi, Đảng trả lại chưa ?
Có phải khắp nơi lòng dân chán ngấy
Những oán hờn cao chất ngất đơn thưa ?

Có phải Đảng bán dân làm nô lệ
Hết hạn rồi chẳng nhận họ về không?
Nước người trả. Đảng làm nợ, mặc kệ
Chỉ dân đen là thân phận khốn cùng!

Có phải trẻ thơ bao em thất học
Đêm vĩa hè, ngày bới rác tìm cơm
Trường lớp thiếu nhưng hotel vẫn mọc
Dân không nhà nhưng Đảng lắm sân golf ?

Có phải Đảng bôi đen dòng lịch sử
Dạy trẻ thơ thù hận, dối gian không?
Trăm năm trồng người, người thành công cụ
Luôn cúi Nga Tàu, khinh rẻ tổ tông

Có phải thiếu niên đốt đời xuân trẻ
Để tương lai không là thoáng phân vân ?
Em gái mười hai môi tô, mắt vẽ
Ai thấp đèn hồng môi mọc thiêu thân ?

Có phải Đảng, đỉnh cao ngời chễm chệ
Trên ngai vàng, lòng chẳng xót thương dân
Kiểu bạo chúa, reo cười trên máu lệ
Trên bạc vàng, trên quyền lực, phi nhân ?

Đảng và dân rõ ràng hai giai cấp
Đảng sang giàu, dân nghèo đói, đau thương
Đảng thống trị và người dân bị trị
Đảng tàn hung, dân khốn cực trăm đường !

Lệ đã thấm. Mâm xanh từ lòng đất
Đã nẩy chồi, đang lớn giữa quê hương
Dân Việt Nam với tinh thần bất khuất
Sẽ vùng lên mà rửa môi căm hờn

Anh thừa biết những lời tôi nói: ĐÚNG
Nên lo buồn mà chẳng dám nghe thôi
Đừng sợ nữa ! Hãy nhìn vào sự thật
Để thương thân và thương đến giống nòi

Thế giới ngoài kia từng ngày biến chuyển
Những Bắc Hàn, Đông Đức, những Nam Tư
Khôỉ Cộng Sản đang đi vào cõi chết
Vì lòng người bình tĩnh giấc hoang mơ...

Thì hồi chị, hồi anh và hồi bạn
Cùng chúng tôi, ta bước lại từ đâu
Hãy thành thật cho tình không đơn bạc
Muôn vườn tươi, phải diệt những loài sâu!

Muốn đất nước kịp người trong hội mới
Muốn ta không mai một chính đời ta
Muốn dân tộc tương lai không mù tối
Muốn ấm no hạnh phúc tới muôn nhà

Thì ta phải đập tan đời áp bức
Phá gông xiềng đời dân chủ, tự do
Một thể chế chính quyền dân tạo dựng
Phải không anh? dân Việt vẫn mong chờ ???

Tôi đang nói với anh lời chí thiết
Bằng con tim, bằng chân thật, tình người
Anh chẳng muốn nghe như tôi vẫn biết
Trong lòng anh, nguồn thác đã ngấm khơi...

Dòng thác đó lớn dần, lan rộng mãi
Trong trái tim người tiến bộ các anh
Thành những dòng sông hướng về đại hải
Cùng với muôn lòng, đốt lửa đấu tranh!

*Ngày anh về, quê hương vui biết mấy
Cả ba miền vàng rực bóng cờ xưa
Anh đọc lại bản trường ca thứ bảy
Nhìn anh, tôi cười. Mắt biếc. Xinh chưa ???*

Ngô Minh Hằng